

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.516 van 26 april 2016
in de zaak A. 213.792/XIV-35.958**

In zake : Jacques AVELLAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Brees
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64, bus 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 7 augustus 2014 inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant van 22 januari 2014.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Brees, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 31 oktober 2013 een aanvraag in voor vergunningen tot het voorhanden hebben van acht vuurwapens. Het gaat om een aanvraag tot hernieuwing van vijf bestaande vergunningen en tot nieuwe vergunningen voor het voorhanden hebben van drie vuurwapens die hem werden overgedragen door zijn voormalige echtgenote.

3.2. De aanvraag wordt op 22 januari 2014 door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant geweigerd.

3.3. Op 13 februari 2014 geeft de lokale politie nr. 5414 Sint-Pieters-Leeuw de volgende inlichtingen:

“[...].

Betrokkene woont alleen op zijn inschrijvingsadres.

[Verzoeker] was nog in het bezit van drie wapens zijnde:

Een revolver Colt Ranger, 22LR met serienummer [1XX4]

Een pistool Walther PKK caliber 7.65 met serienummer [2XXXXX1]

Een pistool Colt Cadet 22LR met serienummer

Deze wapens waren op het moment van de eerste inbeslagname nog in het bezit van zijn ex-vrouw. Hij doet vrijwillig afstand van deze wapens om deze te bewaren in onze wapenkamer tot er een definitieve uitspraak is.”

3.4. Het beroep van verzoeker tegen die beslissing wordt op 7 augustus 2014 door de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]

Op 31 oktober 2013 diende u een aanvraag in van uw vergunning tot het voorhanden hebben van de volgende vuurwapens met als wettige reden sportief en recreatief schieten:

- een pistool, merk FN, model&type GP, caliber 9mm Parabellum, serienummer [2XXXXXXXXX2];
- een pistool, merk Colt, model&type Government, caliber .45 ACP, serienummer [SXXXXXXE];
- een pistool, merk Beretta, model&type 92 FS, caliber 9 mm Parabellum, serienummer [LXXXXXZ];
- een revolver, merk Colt, model&type Python, caliber .357 Magnum, serienummer [PXXXXXX6];
- een lang wapen met getrokken loop, merk Marlin, model&type 30 AS, caliber 30-30 Winchester, serienummer [0XXXXXX9];
- een revolver, merk Colt, model&type Ranger, caliber .22 LR, serienummer [1XX4];
- een pistool, merk Walther, model&type PPK, caliber 7,65 mm, serienummer [2XXXXX1];
- een pistool, merk Colt, model&type Cadet, caliber .22 LR, serienummer [PXXXXX3].

Op 28 januari 2013 weigerde de provinciegouverneur u reeds uw vergunningsaanvragen voor deze wapens.

Meer bepaald werd de aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van de volgende drie vuurwapens bij beslissing van 28 januari 2013 van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant geweigerd omdat de overdrager, zijnde uw voormalige echtgenote [I. C.], geen aanvraag tot hernieuwing van haar vergunningen voor deze drie vuurwapens had ingediend voor 31 oktober 2008 waardoor deze vuurwapens bijgevolg illegaal waren geworden. Het betrof de volgende vuurwapens die, omwille van hun illegaal karakter, niet meer konden worden overgedragen:

- een revolver, merk Colt, model&type Ranger, caliber .22 LR, serienummer [1XX4] (model 4 d.d. 7/18/1997 van [I. C.]);
- een pistool, merk Walther, model&type PPK, caliber 7,65 mm, serienummer [2XXXXX1] (model 4 d.d. 9/02/1998 van [I. C.]);
- een pistool, merk Colt, model&type Cadet, caliber .22 LR; serienummer [PXXXXX3] (model 4 d.d. 5/12/1997 van [I. C.]).

In artikel 3 van deze beslissing stelde de provinciegouverneur dat u binnen

14 dagen na ontvangst ervan afstand diende te doen van deze wapens bij de lokale politie van de zone Sint-Pieters-Leeuw.

Tevens werd de aanvraag tot het verkrijgen van de hernieuwing van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van de volgende vijf vuurwapens bij beslissing van 28 januari 2013 van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant onontvankelijk verklaard omdat uw bezitsvergunningen voor deze vuurwapens waren afgegeven of gewijzigd met inning van rechten en retributies sinds meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van de wapenwet, en dus vervallen waren aangezien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 werd aangevraagd bij de provinciegouverneur. Uw hernieuwingsaanvraag voor deze vuurwapens werd immers pas ingediend op 18 januari 2013. Het betreft de volgende vijf vuurwapens:

- een pistool, merk FN, model&type GP, kaliber 9 mm Parabellum, serienummer [2XXXXXXXXX2] (model 4 d.d. 7/01/2000);
- een pistool, merk Colt, model&type Government, kaliber .45 ACP, serienummer [SXXXXXXE] (model 4 d.d. 5/12/1997);
- een pistool, merk Beretta, model&type 92 FS, kaliber 9 mm Paraellum, serienummer [LXXXXXZ] (model 4 d.d. 7/08/1997);
- een revolver, merk Colt, model&type Python, kaliber .357 Magnum, serienummer [PXXXXXX6] (model 4 d.d. 14/10/1997);
- een lang wapen met getrokken loop, merk Marlin, model&type 30 AS, kaliber 30-30 Winchester, serienummer [0XXXXXX9] (model 9 d.d. 15/12/1997).

In artikel 3 van deze beslissing stelde de provinciegouverneur dat u binnen 15 dagen na ontvangst ervan de wapens in bewaring diende te geven bij een erkend persoon of er afstand van diende te doen bij de lokale politie van uw verblijfplaats.

U ging in beroep tegen deze beslissing van 28 januari 2013 bij de federale wapendienst, doch uw beroep werd op 16 april 2013 onontvankelijk verklaard omdat het laattijdig werd ingesteld. Meer bepaald nam u op 31 januari 2013 kennis van de beslissing van 28 januari 2013 en diende uw pas een verzoekschrift tot hoger beroep in op 18 maart 2013. Artikel 30 van de wapenwet vereist immers onder meer dat - voor de ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot hoger beroep - het moet worden ingesteld binnen vijftien dagen na kennisname van de bestreden beslissing.

In uitvoering van de beslissing van 28 januari 2013 heeft u op 18 februari 2013 uw vijf vuurwapens in bewaring gegeven bij een erkend wapenhandelaar in Brussel.

Inzake hernieuwingsaanvragen van vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens die dateren van voor 9 juni 2001 - wat in casu het geval is - is artikel 48, tweede lid van de wapenwet van toepassing.

Artikel 48, tweede lid van de wapenwet alsook de omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wapenwet bepalen dat vergunningen van meer dan vijf jaar oud hernieuwd dienden te worden, en dat de nieuwe wapenwet onmiddellijk van toepassing was op alle bestaande vergunningen. Concreet betekende dit dat voldaan moest worden aan de nieuwe wettelijke voorwaarden. Deze hernieuwing, zoals geregeld in artikel 32 van de wapenwet, diende uiterlijk op 31 oktober 2008 bij de bevoegde gouverneur te worden aangevraagd.

Uw hernieuwingsaanvragen werden bijgevolg kennelijk laattijdig ingediend.

In uw verzoekschrift verwijst uw raadsman naar het vernietigingsarrest van de Raad van State d.d. 1 september 2011 (nummer 214.913) [...].

Uw raadsman wijst er meer bepaald op dat u - net als de heer [...] inzake voormeld arrest - beschikte over wapenvergunningen van onbepaalde duur, waarop vermeld stond 'Als de vergunning wordt geschorst of ingetrokken, brengt de minister van justitie, zijn gemachtigde of de provinciegouverneur de houder van de vergunning hiervan op de hoogte door een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs'.

Een intrekking of schorsing van een vergunning betreft een individuele

administratieve beslissing die inderdaad ten aanzien van de betrokkene moet bekend worden gemaakt. Een wetswijziging is echter geen individuele beslissing, doch een algemene wijziging in de rechtsregels die ten aanzien van iedere burger geldt vanaf haar bekendmaking en inwerkingtreding. De bekendmaking gebeurt door de publicatie ervan in het Belgisch staatsblad.

De beginselen van goed burgerschap vereisen dat men zich te gepasten tijde informeert omtrent de regels die op hem van toepassing zijn. Voor iemand met wapens in zijn bezit sedert 1997 mag toch minstens verwacht worden dat hij op de hoogte is van de toepasselijke wapenwetgeving. Te meer omdat er destijds aan de wetswijziging zo veel media-aandacht werd geschonken, dat zelfs ‘passieve’ wapenbezitters of zelfs nog niet-wapenbezitters op de hoogte waren van de nieuwe wetgeving.

De overheid heeft een plicht om de burger te informeren, doch hieraan was in casu meer dan voldaan gelet op de berichtgevingen in de media alsook de federale informatiebrochure en de omzendbrief die destijds werden verspreid.

Als burger bent u nalatig geweest, te meer aangezien de nieuwe wapenwet ervan uitging om tijdens de regularisatieperiode de wapenbezitter toe te laten om spontaan aangifte te doen van zijn wapens, waarbij de verantwoordelijkheid en het initiatief om zich in regel te stellen bij de burger werden gelegd. Het eigen initiatief van de burger was dus essentieel en eender welke schriftelijke bron (krant, brochure, internet) had u de juiste informatie inzake de wapenwetgeving kunnen bezorgen.

Ter zake stelde het Hof van Beroep te Gent iets meer dan een jaar geleden nog in haar arrest van 25 maart 2013 dat men als wapenbezitter er op had moeten toezien dat men zich bij de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwet conformeerde met de gewijzigde bepalingen. Dit betekende dat men als houder van vergunningen model 4 ouder dan vijf jaar zijn vergunningen onmiddellijk had moeten vernieuwen, met dien verstande dat het afleveren van deze nieuwe vergunningen onderworpen was aan de nieuwe voorwaarden van de artikelen 11, 32 en 48 van de Wapenwet. Hoewel de Wapenwet niet voorzag in overgangsmaatregelen, verleende de Minister van Justitie via Omzendbrief C.2006/09460 d.d. 8 juni 2006 (B.S. 9 juni 2006) aan de houders van de hoger bedoelde vergunningen in dit verband nog een regularisatietermijn tot 9 november 2006, later verlengd tot 31 oktober 2008.

Verder stelde het Hof: ‘Het is van algemene bekendheid dat de inwerkingtreding van de nieuwe Wapenwet gepaard ging met een zeer uitgebreide berichtgeving in de media en met tal van informatieverstreckende initiatieven van zowel openbare besturen (FOD Justitie, provinciale diensten en politie) als van particuliere organisaties (jachtverenigingen, schietclubs, etc.). Dat de beklaagde van dit alles niet op de hoogte zou geweest zijn is dan ook niet geloofwaardig, temeer nu hij al wapenbezitter was op het ogenblik van de inwerkingtreding van de Wapenwet en dus te meer de verplichting had om zich te vergewissen van de nieuwe reglementering. De beklaagde kan zijn eigen nalatigheid in dit verband niet invoeren als verschoning of rechtvaardiging van de hem ten laste gelegde feiten. De eenzijdige bewering van de beklaagde als zou een schrijven met de uitnodiging om zijn vergunningen te vernieuwen naar het verkeerde adres zijn gestuurd, is niet ter zake dienend - de aldus van overheidswege desgevallend gedane informatieverstrekking doet immers op geen enkele wijze afbreuk aan de primaire verplichting van de wapenbezitter om zich te conformeren aan de Wapenwet waarvan de bepalingen hem gekend dienen te zijn.’

De omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wapenwet bepaalt dat wanneer de aanvrager voldoet aan alle voorwaarden, de vergunning moet worden verleend; voldoet de aanvrager niet aan alle voorwaarden, dan kan de vergunning niet worden afgeleverd. Voldoen aan alle voorwaarden houdt in dat de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de

aanvrager een met redenen omkleed advies verstrekt. Dit advies heeft betrekking op zowel de algemene moraliteit van de aanvrager als op de naleving van de voorwaarden van de wapenwet.

Het advies van de lokale politie zone Sint-Pieters-Leeuw d.d. 13 februari 2014 was gunstig wat betreft uw moraliteit. De lokale politie stelde dat u alleen woont op het adres te Pierre Walkierstraat 49, 1600 Sint-Pieters-Leeuw.

Het advies vermeldde tevens dat u nog in het bezit was van drie wapens, zijnde een revolver Colt Ranger, kaliber .22 LR, serienummer [1XX4], een pistool, Walther PPK, kaliber 7,65 mm, serienummer [2XXXX1] en een pistool Colt Cadet, kaliber .22 LR; serienummer [PXXXXX3]. Volgens de lokale politie waren deze wapens op het moment van de eerste inbeslagname nog in het bezit van uw ex-vrouw. U deed vrijwillig afstand van deze wapens om deze te bewaren in de wapenkamer van de lokale politie tot er definitief uitspraak is.

Er werd tevens advies ingewonnen inzake uw wapenbezit bij de procureur des Konings te Brussel.

Op 17 april 2014 ontving de federale wapendienst vanwege de procureur des Konings te Brussel de mededeling dat er vanwege zijn ambt bezwaar bestaat om een gunstig gevolg te geven aan uw verzoek. Bijgaand werd een afschrift van de bestreden beslissing gevoegd alsook een afschrift van het vonnis van 2 december 2003 en een uittreksel uit uw strafregister. Uit het afschrift van voormeld vonnis blijkt dat u werd schuldig bevonden aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan [F. D.] op 15 april 2002 en aan [M. V. G.] op 1 april 2000. U verkreeg evenwel de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Aan uw raadsman werd op 6 juni 2014 een afschrift van het volledige administratief dossier toegezonden zodat u o.m. kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van voormelde adviezen.

Uw raadsman deelde hierop op 24 juni 2014 aan de federale wapendienst mee dat het advies van de politie gunstig is en dat het ongunstig advies van het parket onder meer verwees naar het vonnis van 2.12.2003. Uw raadsman stelde dat deze eenmalige zaak inmiddels meer dan 10 jaar in het verleden ligt en dat u voor het overige van onbesproken gedrag bent, zodat dergelijke veroordeling, zo stelt uw raadsman, volgens de rechtspraak van de Raad van State niet meer in aanmerking kan genomen worden om een gevaar voor de openbare orde te motiveren.

Wat de bestreden beslissing betreft, verwees uw raadsman naar de inhoud van het beroepschrift en de daarin vernoemde rechtspraak van de Raad van State i.v.m. regularisatie van vergunningen na 31.10.2008.

Bij het nemen van haar beslissing dient elke bestuurlijke overheid zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het redelijkheidsbeginsel. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad.

Uit het voorgaande is gebleken dat u de hernieuwingsaanvraag van uw wapenvergunningen laattijdig heeft ingediend. Artikel 48 van de wapenwet stelt duidelijk dat vergunningen die dateren van meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding ervan vervallen zijn aangezien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 werd aangevraagd bij de bevoegde overheid.

Uw eigen nalatigheid hierin kan niet verschoond worden door u enerzijds te beroepen op een vermelding op de vergunningen die geenszins betrekking had op algemene wetswijzigingen, evenmin door u anderzijds te beroepen op de schending van de gelijkheid tussen de burgers omdat vergunninghouders in het Brussels

Hoofdstedelijk Gewest een verwittigingsbrief hadden gekregen en u niet.

U heeft als burger en eens te meer als wapenbezitter immers evenzeer de plicht zich te gepasten tijde te informeren omtrent de regels die op u van toepassing zijn. Gelet op de uitvoerige media-aandacht die de nieuwe wapenwet destijds kreeg, is het bijna ongeloofwaardig te stellen dat u niet op de hoogte was van de wetswijziging. Alleszins kan het niet de bedoeling zijn om u van de gevolgen van uw eigen nalaten te onttrekken wegens een ongelijkheid in behandeling die destijds zou ontstaan zijn doordat geregistreerde wapenbezitters in bepaalde delen van het land een persoonlijke brief ontvingen terwijl geregistreerde wapenbezitters elders dat niet ontvingen. Het zou immers evenzeer een ongelijkheid in behandeling betekenen mochten wij als overheid toestaan de overgangstermijn tot 31 oktober 2008 niet toe te passen op sommige burgers, terwijl deze wel werd toegepast op alle andere burgers die de wet wel correct en tijdig toepasten en uitvoerden. Te meer omdat de verwittigingsbrief geen toegevoegde informatie bevatte dan louter deze die aan iedereen via de média werd verstrekt en die klaarblijkelijk door het overgrote deel van de geregistreerde wapenbezitters wel werd ontvangen.

Hetzelfde geldt ten aanzien van de vuurwapens die werden voorhanden gehouden door uw ex-echtgenote. Uit het politieel advies blijkt bovendien dat u deze drie wapens illegaal voorhanden hield. U beschikte immers niet over een geldige bezittitel.

U beschikte over uw wapens op een illegale wijze.

Tevens beschikte u op illegale wijze over de wapens van uw voormalige echtgenote.

Uw aanvraag tot hernieuwing van uw vervallen vergunningen tot het voorhanden houden van voormelde vijf vuurwapens kan derhalve niet worden ingewilligd.

Uw aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van de drie vuurwapens die op een illegale wijze door uw ex-echtgenote werden voorhanden gehouden, kan eveneens niet worden ingewilligd.

Bijgevolg bent u niet gerechtigd om deze acht vuurwapens nog voorhanden te houden. Daarom heeft u enkel nog de mogelijkheid ze bij de politie in te leveren of ze te laten neutraliseren door de proefbank te Luik.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het beroep. Als zij in het auditorsverslag daarover kan lezen dat deze exceptie ongegrond is en zij daarin geen reden ziet om vervolgens middels een laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het beroep verzet.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 29, § 1, van de wapenwet. Zijn kritiek ter zake richt zich tegen de volgende overweging uit de bestreden beslissing:

“Hetzelfde geldt ten aanzien van de vuurwapens die werden voorhanden gehouden door uw ex-echtgenote. Uit het politieel advies blijkt bovendien dat u deze drie wapens illegaal voorhanden hield. U beschikte immers niet over een geldige bezitstitel.

U beschikte over uw wapens op een illegale wijze.

Tevens beschikte u op illegale wijze over de wapens van uw voormalige echtgenote.”

Hij voert aan dat als iemand op illegale wijze over wapens beschikt, hij dan een inbreuk op de wapenwet begaat. Dergelijke inbreuken kunnen alleen maar worden opgespoord en vastgesteld door de personen opgesomd in artikel 29, § 1, van de wapenwet. De minister van Justitie of de door hem aangestelde ambtenaar behoort daar niet toe. De bestreden beslissing schendt de voormelde bepaling waar ze stelt dat verzoeker zijn wapen en die van zijn voormalige echtgenote illegaal (en dus met een inbreuk op de wet) voorhanden hield.

Dit illegaal voorhanden houden van de wapens blijkt bovendien niet uit het advies van de lokale politie van 13 februari 2014. Nergens zegt dit advies dat verzoeker zijn wapens of die van zijn voormalige echtgenote “illegaal” in bezit had. Integendeel wordt in dat advies gesteld dat de wapens, op het moment van de eerste inbeslagname, nog in het bezit waren van verzoekers ex-vrouw. Zijn voormalige echtgenote droeg trouwens de eigendom van haar wapens over aan verzoeker hetgeen blijkt uit de stukken. Deze wapens werden door verzoeker

afgegeven aan de lokale politie ter bewaring. Op het moment van deze afgifte waren deze wapens nog in het bezit van zijn voormalige echtgenote. Hij besluit dat de bestreden beslissing zich derhalve niet kan steunen op dit politieel advies om te stellen dat de lokale politie de inbreuk zou hebben opgespoord en vastgesteld.

6. De verwerende partij antwoordt dat de kwestieuze vaststellingen werden gedaan door de lokale politie die daartoe is gemachtigd overeenkomstig artikel 29, § 1, van de wapenwet en dat deze informatie is gesteund op eigen vaststellingen die de agenten van de lokale politie konden en mochten doen. De eenvoudige vaststelling van de feiten leidt tot de conclusie dat de wapens bij verzoeker voorhanden waren hoewel ze hem niet waren vergund. Niets belet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing zich baseert op informatie die zij heeft ontvangen van de lokale politiediensten en die niet hebben geleid tot een veroordeling door een rechtbank. Wat het advies van de lokale politie betreft, duidt de verwijzing naar “de eerste inbeslagname” op de vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van de beslissing van 28 januari 2013 van de provinciegouverneur en de beroepsbeslissing van de verwerende partij van 16 april 2013. De woorden “illegaal voorhanden hebben” van het wapen is de uiting van een eenvoudige feitelijke vaststelling van het voorhanden zijn van drie vuurwapens in de woning van verzoeker en de afwezigheid van enige vergunning daartoe. De verwerende partij kwalificeert dat bezit daarmee niet als misdrijf of inbreuk op de wapenwet, maar wel als “een uiting van een gebrek aan respect voor de eerder genomen beslissingen en in het bijzonder als een aanduiding van kenschetsende elementen van de persoonlijkheid van verzoeker die van belang zijn bij de beoordeling van de moraliteit van de vergunningsaanvrager”. Daarmee wordt geen schuld of onschuld aan een begaan misdrijf uitgedrukt. De vaststelling dat er wapens voorhanden waren zonder vergunning was van belang omdat ze een bevestiging inhoudt van de andere vaststellingen in de bestreden beslissing dat de wapenregelgeving verzoeker niet zeer ter harte ging.

7. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat de verwerende partij zich niet kan steunen op het politieel advies om te stellen dat

de lokale politie de inbreuk zou hebben opgespoord en vastgesteld want de “politie zegt hier namelijk volstrekt niets over”. Door te zeggen dat verzoeker de wapens illegaal voorhanden hield - en dat een inbreuk op de wapenwet een feit is - overspeelt de verwerende partij haar hand, nu het de minister niet toekomt een dergelijke inbreuk vast te stellen.

In de laatste memorie verwijst verzoeker ter adstructie van zijn standpunt dat de vaststelling van de inbreuk niet is gebeurd door een bevoegde persoon, naar het arrest van de Raad van State nr. 228.601 van 2 oktober 2014.

Beoordeling

8. Artikel 29, § 1, eerste lid, van de wapenwet luidt:

“§1. De inbreuken op deze wet en haar uitvoeringsbesluiten worden opgespoord en vastgesteld door:

1° de leden van de federale politie, de lokale politie en de douane;

2° de directeur van de proefbank voor vuurwapens en de personen aangewezen door de minister bevoegd voor Economie;

3° de inspecteurs en controleurs van springstoffen en de ambtenaren van het bestuur Economische Inspectie.”

Uit deze bepaling volgt dat de minister van Justitie noch zijn gemachtigde zijn belast met het opsporen en vaststellen van inbreuken op de wapenwetgeving. Deze bepaling maakt voorts geen onderscheid naargelang strafrechtelijke dan wel louter administratiefrechtelijke gevolgen worden verbonden aan de vaststelling van de inbreuk.

9. De formele motivering van de bestreden beslissing is hierboven weergegeven (*supra* punt 3.4.). Hieruit blijkt dat na te hebben vastgesteld dat verzoekers aanvragen tot hernieuwing van vijf vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens met toepassing van artikel 48 van de wapenwet laattijdig is en dat dit een niet-verschoonbare nalatigheid is, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Hetzelfde geldt ten aanzien van de vuurwapens die werden voorhanden gehouden door uw ex-echtgenote. Uit het politieel advies blijkt bovendien dat u deze drie wapens illegaal voorhanden hield. U beschikte immers niet over een geldige bezitstitel.

U beschikte over uw wapens op een illegale wijze.

Tevens beschikte u op illegale wijze over de wapens van uw voormalige echtgenote.”

Centraal in de besluitvorming van de weigering tot het voorhanden hebben van de wapens, staat derhalve dat verzoeker over zijn wapens en die van zijn voormalige echtgenote “op een illegale wijze” beschikt.

10. De wapenwet kent het begrip “op illegale wijze” beschikken over wapens niet. De verwerende partij bedoelt *in casu* het voorhanden houden van, te dezen vergunningsplichtige, wapens zonder vergunning doordat de aanvraag tot hernieuwing van de vergunningen overeenkomstig artikel 48, tweede lid, van de wapenwet, niet tijdig werd aangevraagd. Dat onwettig geworden voorhanden hebben van deze wapens heeft als gevolg dat de persoon die het vergunningsplichtige wapen voorhanden heeft, het vergunningsplichtige wapen niet langer voorhanden kan hebben, op straffe van de strafrechtelijke vervolgingen krachtens artikel 23 van de wapenwet, eventueel gepaard gaand met de verbeurdverklaring van het wapen.

Op grond van artikel 23, eerste lid, van de wapenwet, is de vaststelling dat het voorhanden houden van een vergunningsplichtig wapen gebeurt zonder vergunning, een overtreding van de wapenwet. Los van de vaststelling dat het uitsluitend aan de strafrechter toekomt te oordelen of verzoeker zonder vergunning een vergunningsplichtig wapen voorhanden houdt, kan een dergelijke inbreuk enkel worden vastgesteld door de in artikel 29, § 1, eerste lid, van de wapenwet, limitatief opgesomde (politie)ambtenaren en dit onverminderd de algemene bevoegdheid ter zake toegekend aan de politiediensten zoals bepaald in artikel 15 van de wet van 5 augustus 1992 ‘op het politieambt’.

11. De verwerende partij betoogt dat “de kwestieuze vaststellingen werden gedaan door de lokale politie, die daartoe gemachtigd is conform artikel 29, § 1, van de wapenwet”. Bedoeld wordt het hiervoor weergegeven advies van de lokale politie (*supra*, punt 3.3.).

Zonder dat de Raad van State moet onderzoeken of dit advies een vaststelling is in de zin van het voormelde artikel 29, § 1, van de wapenwet, laat de lezing van dit advies alvast niet toe, minstens wat verzoekers eigen vuurwapens betreft, om tot die vaststelling te komen. Het verweer ter zake dat zich beperkt tot de wapens van de gewezen echtgenote, is derhalve niet dienend. Ook het verweer dat de verwoording de uiting is van een eenvoudige feitelijke vaststelling en de afwezigheid van enige vergunning daartoe, vindt geen steun in de bestreden beslissing.

12. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker ten laste gelegd dat hij beschikt over zijn wapens “op een illegale wijze”, zonder dat die inbreuk op de wapenwet door een wettelijk bevoegde persoon werd vastgesteld.

Het eerste middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 7 augustus 2014 inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant van 22 januari 2014.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques